

SANJARJENJE OB BREGU JEZERA

Aco Šopov

Mrtva si... Ni te več, moja mala,
temen oblak ti zakril je oči.
A meni se zdi, da si le zaspala,
saj čutim te, čutim, tu v meni si.

Zbudi se! In pridi po obali
vitka in nežna. Nasmeh tih
naj se ti v sinjih očeh zrcali,
nasmeh, ki je ožarjal moj stih.

Zbudi se! Trudno ozri se vame,
ostani z mano vsaj drobcen čas,
za drobcen čas naj me vsega prevzame
tvoj zaskrbljeni, nežni obraz.

Kraj jezera te bom čakal, mila,
ko bo zaspala brezmejna šir
in bodo noči neslišna krila
sejala skrivnost in mir.

Tisoče sanj se bo znova spočelo,
čustva zbudila za nov polet,
a moje srce bo ko jadro belo
zaplulo v daljni, neznani svet.

Mar sem res želel preveč od življenja,
da mi nemir je kanilo v kri?
Ali sanjač sem, prepoln koprnenja?
Da še živiš, bi bila tudi ti.

Naj se zemlja v temeljih stresa,
naj se nebesni svod lomi, drobi —
večno bo živa najina zveza,
večno živel sen nekdanjih dni.

Zbudi se! In pridi po obali
vitka in nežna. Nasmešek tih
naj se ti v sinjih očeh zrcali,
nasmešek, ki je sijal v moj stih.

Vztrepetala boš, kot si večere nekdanje,
a moja duša bo vrela kot vir,
in tole srce bo čisto, brezdanje,
kot je brezdanja jezerska šir.

Glej, včasi prevzame me bolečina,
da sem brezuma od nje, ko opit.
Takrat sem čudno bolan od spomina,
obenem ničvreden in plemenit.

Mrtva si... In ni te, moja mala,
temen oblak ti zakril je oči.
A meni se zdi, da si le zaspala,
saj čutim te, čutim, tu v meni si.

LOV NA JEZERU

Aco Šopov

Ptica na preži. Lakota.
Čaplja negibna, sklonjena.
Niha gladina jezerska,
modra ko žalost izjokana.

Udar perutnic neusmiljeno
pljusne v modrino stišano.
V kljunu zablisne srebrnkasto
vitko telo raztrgano.

Dan je siv ko umiranje.
Sama sva. Tiha, razmišljena,
vse bolj in bolj umirjena —
slutiva, da se razhajava.